

Á Ólafsvøku

Døgg á græsi, tám um Varða.
Reynið er ein hóming bara.

Men á gøtum fólk í troðkið.
Okkurt kókar undir loki.

Ella kannska, er tað kæti,
sum ger mannatrøngd um stræti.

Kapp at rógva, kapp at ríða,
kapp at svimja, kapp at bíða.

Og í onkrum skoti innast
tveir og fleir í loyndum finnast.

Har er kæti, fløskan gongur,
gaman prát og glaður songur.

II

Kaffi verður selt og koka,
keyp bert, tað er Ólafsvøka.

Og í nátt í dansihøllum
loysir tú teg burt úr øllum.

Gloymir bæði mið og mentan,
trøng er stovan, vøkur gentan.

Og eitt bros, ein skelvan tekur
teg um hjartað, sú ert sekur.

Mjúk og eym í tínun oyra
ljóða orð tú helst vil hoyra —

Birtist vón og ástartokki
undir gulum ennislokki.

III

Kaffi her og finar køkur —
tú ert bæði ung og vøkur.

Makan ei eg leiti eftir,
royk, her eru cigarettir.

Gentan roykir, og hon fær sær,
situr ung og smæðin nær mær.

Kvøldarvindurin er líggjur,
spælir sær við mínar stríggjur.

Ferðast gjøgnum kátar flokkar,
kurlar gular ennislokkar.

Og tey kviku — og tey spøku
halda saman Ólafsvøku.

IV

Døgg á græsi, tám um Varða —
lív og kæti, hvar vit fara.

Alt er ljóst og einki myrkt er,
men á Kongaminni kvirt er.

Rínir døgg á reyðum kinni
her er gott á Kongaminni.

Hvat ger okkum náttarvøka
meðan tað er Ólafsvøka.

Og í morgin er tú burtur —
eins og markarinnar urtir.

Men í nátt er gleðin sprottin.
Vøn er Ólafsvøkunáttin.

V

Sól um Reyn og sól um Varða.
Ólafsvøkubátar fara.

Fjallaklettur á sær brettir.
Havnin liggur nípín eftir.

Men ein mynd við døgg á kinni
livir ljós í mínum minni.

Mjúkt var fleyr á ennislokki
reint og sælt sum ástartokki.

Náttin — ei sum aðrar nætur.
Nú er aftur kvirt um strætir.

Ólafsvøkubátar fara —
sól á vág — og sól um Varða.

Hans A. Djurhuus

eydnast tað mínum frágera verti at fá partarnar
at semjast.

Tað ringir við úthurðina, og um eina løtu koma
nakrir ovurkátir Ólafsvøkgestir inn.

— Hey, hey, gleðiliga Ólafsvøku!

Verturin býður vælkomin, og eg sleppi at hitta
tey nýkomnu:

— Hálvdan Glimrageiri, suksessfullur ungur
húshávar, komandi lögmaður, vilja teir vera við,
og forrestin kollegi hjá tær, gneggjar verur mín.
Vit halsast, Glimrageiri tykir mær at vera ein sera
dámiligur maður.

— Og her, Neanderthal, majorur.

— Frelsens Hær? spyrji eg í ómetaligu fávitsku
míni. Teir eru um at kóðna í látri.

— Nei, vælsignaður, úr Mjørkadali.

— Det må De virkelig undskyld!

— Op i røven med det! Nej, hvor er her skønt!

— Nå, kan De lide landet? spyrji eg fegin.

— Om jeg kan? Hold da helt kæft mand, det er
skidegodt. Simpelthen det mest skræppeskønne
sted, jeg nogensidne har set. Før lå jeg i Slagelse
— dødsdygt!

Eg má geva honum rætt, Slagelse er ikki so
stuttligt sum Havnin.

— Folk er sgu lige ved at vælte os med deres
gæstfrihed, ja, men der har vi jo husets
charmerende frue. Goddag, goddag, har fruen
noget tilbage af den pragtfulde nati fra i lørdagt?
Tey goggandi út í køkin.

Stovan er nú á tremur av kátum fólki. Alt er
friður og semja, hugni og samhugur. Skiparin
vissar læknan um, at teir stóru í samfelagnum eiga
at halda saman, teir hyggja fast í eyguni á
hvørjum øðrum.

Men við eitt er friðurin í vanda:

— Hva-feff-feffanin er tað, eg hoyri? Ein
danskara millum rættar føroyingar! Tað er bóndin,
sum ikki er heilt nøgdur við Neanderthal, major,
ja, bart úr lovar at drepa hann. Verturin skundar
sær at stýra bóndanum inn á skrivstovuna og
veittrar einar tveir av okkum við. Her royna vit
sum best at sissa henda risna mann. Brátt er lagið
gott aftur, men nú vil hann sleppa inn í býin at
trina hin forna dansin, sum fedrarnir trinu, kvøða
tey elligomlu lög. Byrjar so Hoyberátáttin, men
gerst rørdur áðrenn langt um liður og tekur at
syngja:

Nú skal eg aftur fara
út á tað breiða hav
sig mær farvæl, mín kæra . . .

Men tá kemur skiparin brestandi inn og sigur, at
skal nakar syngja sjómansvísur, so skal tað vera
hann og ikki eitt bóndalók norðan úr myrkrinum.
Tá spinnur øði í bóndan. Hann vil taka í hera-
toppin á skiparanum, sigur seg vera ættaðan frá
Ormi Bónða, Rasmusi í Haraldssundi, Grími
Kamban, Christiani Fjórða og mongum øðrum
reystmenn, so hann skal vísa partaninum, at enn
eru knotur. Meðan vit best stríðast, kemur konan
algoyst inn:

— Statsministarinn og ríkisumboðsmaðurin!
Skunda tær, kom!

Vertur min letur nú bónda vera bónda, skræðir
seg í knappatroyggjuna og tveir minuttir aftaná
stendur hann brosandur í forstovuni og tekur móti
teimum høgum Harrunum.

— Ja, vi syntes jo nok, at vi måtte hilse på nogle
ægte færingere, for ministeren forlader os.

— Det skulle bare mangle andet, kom indenfor!

Soleiðis práta teir saman og skemta, meðan teir
fara innar, men tá hin risni bóndin hoyrir danskt,

raknar hann við aftur og rópar, so tað hoyrist inn í
stovuna:

— Danskere er lorter — færingere er MÆND! og
sker út úr at syngja, men tá leypa tveir mans inn
og fáa hann at tiga.

— Er De sikker på, at disse mennesker er os
venligt stemt? teskar forsætisráðharrin.

— Statsministeren kan være ganske rolig. De er
overordentligt velkultiverede og venlige som alle
færingere. De er komplet ufarligt.

— LOOORT . . . ENDER!!! ljóðar úr skriv-
stovuni, men hesu ferð ljóðaði tað meira fjart ella
kom tað kanska undan einum koddá.

Teir nýggju gestirnir eru farnir til borðs. Nú er
farið at skýma og tíð hjá mær er at fara. Eg fekk
ikki boðið veri mínum farvæl, hann sat og lærði
forsætisráðharran at piða náta, og slíkar menn
órógvar ein treygur. Glimrageira, læknan og
skiparan vildi eg heldur ikki órógva, tí teir vóru í
álvarsamari samrøðu, og so mikið helt eg meg
hoyra, at teir vóru idealistar, men sanniliga eisini
realistar.

Eg sat eina løtu afturat, so fór eg. Seinasta, eg
sá, var, at statsministarinn og bóndin sótu í góðum
hýri á einum stórvalageisla og sungu.

Det var sent en kvæld på byens gamle kro
jeg sad helt alene ved et bord for to
men da rejste sig en mand
fra det store mørke fjeld

Kalle Petersen vil syngje om sig selv . . .

Uttan fyr fríggjarmyrkt, og meðan eg í góðum
hýri spáki inn móti Ólafsvøkuróminum, minnst eg
á Ólafsvøkur fyr mongum árum síðan, tá hetta
heitið hevði eitt sjálðsamt, kitlandi og líkasum
fyríjáltandi innihald.

Myndir: BÆRÐUR JÁKUPSSON

j.d.